usuzovati, že by obec nemohla činiti jiná vydání, než k nimž je povinna podle zákona nebo na základě právního titulu, neboť v předpisu § 10 odst. 5 zák. č. 77/27 se výslovně připouští, aby po úhradě vydání, k nimž je obec podle zákona povinna, nebo která spočívají na právním titulu, byly z vyrovnávacího fondu poskytnuty podpory pro jiná vydání se zřetelem na jejich účelnost.

Přezkoumávaje zmíněný úsudek žal. úřadu v mezích předpisu § 6 zák. o ss, nemohl nss uznati, že z premisy, že obec je odkázána na příspěvky z vyrovnávacího fondu, nemohl by plynouti logický závěr, že obec nemá činiti vydání, ke kterým není povinna. Podle § 10 odst. 2 zák. z 15. června 1927 č. 77 Sb. poskytují se z vyrovnávacího fondu, zřízeného podle předpisu odst. 1 téhož paragrafu, příspěvky oněm obcím a okresům, jejichž upravená rozpočtová potřeba nemohla býti zcela uhražena přes to, že výměry přirážek podle § 1 téhož zák. bylo plně využito a že v obcích byly též zavedeny vhodné dávky i poplatky. Podle odst. 5 téhož paragrafu jest dbáti toho, aby z vyrovnávacího fondu byly v mezích jeho pohotových prostředků uhrazeny především náklady, k nimž jsou obce po zákonu povinny, anebo jež spočívají na jiném právním titulu; teprve ze zbývajících prostředků lze povoliti příspěvky na ostatní náklady se zřetelem na jejich účelnost..... Z těchto ustanovení plyne, že příspěvky z vyrovnávacího fondu jsou určeny těm obcím, které nejsou s to z příjmových pramenů, které jsou podle ustanovení zákonných určeny k úhradě vydání obecních, uhraditi svá vydání; jsou tedy účastníky příspěvků z vyrovnávacího fondu jen obce, které normálními zákonnými příjmy nemohou své finanční hospodářství udržeti v rovnováze. Nelze proto uznati nelogickým úsudek žal. úřadu, že obce postavené v takovéto kritické finanční situaci nemají bráti na sebe finanční závazky, k nimž nejsou povinny a že učiní-li tak přes to, jest disposici takovou uznati za odporující zásadám řádného hospodaření.

Vytýká-li stížnost konečně, že nař. rozhodnutí jest vadné, poněvadž neposoudilo otázku účelnosti usnesení obecního zastupitelstva ze 14. června 1928 také s hlediska ustanovení zák. č. 42/1897 ř. z. v souvislosti s předpisem čl. IV § 4 zák. č. 34/1907 ř. z., jimiž bylo zavedeno výhodnější počítání služební doby příslušníkům četnictva a státní policie bezpečnosti, jest k tomu uvésti, že žal. úřad podle znění nař. rozhodnutí měl i tyto ohledy na mysli, ale že přiznal převahu zřetelům finančním, v čemž nss nemohl shledati ani nezákonitost ani vadnost nař. rozhodnutí.

Č. 10.507.

Vojenské věci: I. * Čtyřletá lhůta pro promlčení taxy rodičské za domobrance, kteří nebyli buď vůbec u odvodu, nebo o nichž nebylo při odvodu učiněno konečné rozhodnutí (§ 2 zák. č. 231/24), počíná běžeti 1. lednem 1925. — II. Snížení nedoplatků přímých daní podle zák. č. 235/24 má vliv na základnu pro vyměření vojenské taxy.

(Nález ze dne 27. dubna 1933 č. 18.974/31.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 8856/30; ad II.: Boh. A 9202/31.

Věc: Josef a Marie K. v L. proti zemskému úřadu v Praze o vojenskou taxu rodičskou.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem z 26. listopadu 1928 předepsala osp v Litomyšli st-lům na základě § 1 č. 3 resp. § 5 zák. z 10. února 1907 č. 30 ř. z. jako rodičům vojenskou taxou povinného Stanislava K. za rok 1920 taxu rodičskou 2.782 Kč 50 h, při čemž vycházela ze zjištění, že st-lům byla předepsána daň z příjmu v částce 9.665 Kč.

Odvolání st-lů bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — — —

O stížnosti uvážil nss:

Pokud stížnost dovozuje, že právo státu k předepsání rodičské taxy je promlčeno, shledal nss tuto výtku bezdůvodnou.

Podle § 2 zák. č. 231/24 jest vojenskou taxu za roky 1920 a dřívější vyměřiti a předepsati podle ustanovení zák., jež platila pro dotčená léta, s tím doplňkem, že vojenskou taxou jsou povinni též bývalí domobranci, kteří nebyli buď vůbec u odvodu nebo o nichž nebylo při odvodu učiněno konečné rozhodnutí, a to počínajíc rokem, kdy dokončí 24. rok věku.

Ze znění tohoto ustanovení jest patrno, že pro vyměření taxy vojenské pro rok 1920 a předcházející jest tento zákon novým zákonným předpisem pro předepsání taxy za ty bývalé domobrance, kteří nebyli vůbec odvedeni nebo o nichž nebylo dosud u odvodu konečně rozhodnuto, při čemž ohledně vyměření taxy má býti postupováno podle ustanovení zákonných předpisů, jež platily pro dotčená léta. Nemá tudíž stížnost pravdu, tvrdí-li, že zák. č. 231/24 nezavedl nové předpisy o vojenské taxe.

Takovýmto zákonným předpisem, který má zákon č. 231/24 na mysli, jest pak zákon č. 30/1907 ř. z.

St-lé netvrdili ani v řízení správním ani nyní ve stížnosti netvrdí, že by jejich syn nebyl takovým domobrancem, o němž jedná uvedený § 2 cit. zák. č. 231/24 a mohl tedy úřad právem míti za to, že syn st-lů mezi takové domobrance náleží. Ale pak mohl předepsati st-lům rodičskou taxu náhradní za rok 1920 podle tohoto ustanovení a předpisu zák. č. 30/1907 resp. vl. nař. č. 211/1907 ř. z.

Za tohoto stavu věci není však důvodnou námitka, že právo k vyměření a vymáhání rodičské taxy zaniklo promlčením, poněvadž taxa byla předepsána na základě zák. č. 30/1907 ř. z.

Podle § 9 č. 6 zák. z 10. února 1907 č. 30 ř. z. platí, co se týče promlčení vojenské taxy obdobné ustanovení zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. Podle § 1 tohoto zák. promlčuje se však právo státu na vyměření dávky na určitý čas nebo za nějaký určitý čin vůbec ve čtyřech letech, jde-li o kolky a přímé poplatky v pěti letech. Promlčení počíná se, když dojde správní rok, v němž poplatník povinnosti své oznámiti, resp. podati základy k vyměření nebo předepsání, dosti učinil anebo, není-li poplatník povinen tak učiniti, když dojde rok správní, v němž poplatek povinný vzešel. Promlčení práva předpokládá pojmově, že právo, které se má promlčeti, již existuje. Dokud právo to neexistuje, nemůže promlčecí lhůta počíti. Poněvadž však právo požadovati určitou dávku není nežli

rubem povinnosti dávku zaplatiti, nemůže důsledně o promlčení a tedy ani o počátku běhu promlčení lhůty býti řeči, dokud nevznikla příslušná dávková povinnost.

V daném případě, jak shora uvedeno, na st-le byla vztažena povinnost platiti rodičskou taxu teprve zák. z 29. září 1924 č. 231 Sb. Jestliže však povinnost platiti vojenskou taxu náhradní byla uložena st-lům teprve tímto zákonem, vznikla tedy teprve účinností tohoto zák., t. j. podle § 5 cit. zák. dnem 5. listopadu 1924.

Poněvadž však podle čl. 13 vl. nař. č. 211/1907 ř. z. bodu 1 posl. odstavce rodičům není uložena povinnost se přihlásiti k rodičské taxe, počíná se promlčení teprve koncem roku 1924 a nenastalo promlčení povinnosti st-lů platiti vojenskou taxu náhradní, byl-li st-lům platební rozkaz doručen dne 22. prosince 1928, tedy před uplynutím 4leté doby promlčecí.

Zbývá tudíž již jen námitka stížnosti, brojící proti výši daňové základny, z níž rodičská taxa byla vyměřena.

Žal. úřad vycházel v tom směru z názoru, že výměr o předpisu daně z příjmu za rok 1920 v částce 9.665 Kč se stal pravoplatným, protože odvolání bylo vzato zpět, a zamítl poukaz odvolání na snížení nedoplatku přímých daní podle zák. č. 235/24 výnosem min. fin. z 25. listopadu 1925 č. 124.262 s tím, že toto snížení nelze pokládati za opravné rozhodnutí neb nařízení ve smyslu § 3 zák. č. 30/1907 ř. z., poněvadž se v tomto případě jedná o poskytnutí mimořádné úlevy při placení přímých daní, jímž nebyla nikterak dotčena daňová povinnost st-lů. Vycházel tudíž žal. úřad z právního názoru, že snížení nedoplatku přímých daní podle zák. č. 235/24 nemá vůbec vlivu na vyměření rodičské taxy, ježto takovýmto snížením zůstává daňová základna a tím i základna pro vyměření taxy rodičské nedotčena a jedině z tohoto důvodu zamítl odvolání.

Názor tento nebylo lze uznati správným.

Nss vyslovil již, opíraje se o usnesení svého odborného plena ze 13. dubna 1931, v nál. Boh. A 9202/31 právní názor, že poskytnutí slevy na osobní dani z příjmu podle zák. č. 235/24 jest svou podstatou opatřením, kterým poplatníkova povinnost k zaplacení částí osobní daně z příjmu pravoplatně vyměřené se mění a povinnost ta v rozsahu povolené slevy se odstraňuje, a že proto snížením daňových nedoplatků podle zák. č. 235/24 se mění též základna pro vyměření služební taxy náhradní. Dlužno proto hleděti ke slevě té podle výslovného předpisu § 3 odst. 3 zák. č. 30/1907 ř. z. jako ke změně základny pro vyměření vojenské taxy. To, co zde bylo řečeno, platí však vzhledem k ustanovení § 5 odst. 5 zák. č. 30/1907 ř. z. i stran taxy rodičské. Nss setrvává proto na názoru v cit. nálezu vysloveném i v daném případě. V důsledku toho není opačný názor žal. úřadu ve shodě se zákonem.

Nař. rozhodnutí nezabývalo se rozhodnou otázkou, zdali v daném případě v době povolení slevy daňové st-lé měli nějaké nedoplatky na osobní dani z příjmu předepsané jim za rok 1920, pokud se týče otázkou, jaká část slevy na tento rok připadla, a zůstalo proto řízení v tomto směru vadným, kterážto vada však byla způsobena shora uvedeným mylným právním názorem. — — —